

85. TIRÁSKŮV HRONOV ZPRAVODAJ 6

ČTVRTEK 6. 8. 2015

Veliký otevřený svět bez hranic nás vrací zpátky domů

Lektorku PC Alenu Zemančkovou setkávám už pár let nejen jako lektorku na amatérských festivalech, ale také v pražských divadlech i v její rozhlasové práci a novinářské práci. Hlásí se k feminizmu, ale v oné umírněné formě, která nic nikomu nevnucuje. A přiznám se, že mnohé její názory jsou mi blízké.

Potkáváme se na nejrůznějších divadelních projektech, a to nejen na festivalech. A tak mě napadá spousta spíš obecných otázek. Ta základní, kterou si občas sama kladu, k čemu to divadlo vlastně dnes je?

Taková otázka vždyť musí být položena osobně, všeobecně to říct neumím. Umím říct, k čemu je divadlo mně a mně blízkým lidem. Kromě toho, že chci, abych se tam nenudila a mělo to nějakou uměleckou úroveň, ale to teď nechme stranou, je k nějakému poznání o světě, a to ve všech svých podobách. Ať je to úplně klasická korunovační opera, nebo nějaký úplně alternativní úlet, nebo loutkové divadlo pro děti, vždycky je nejdůležitější ten moment, že se něco dozvím o tom, co mě obklopuje. To od divadla očekávám nejvíc, a kvůli tomu ho vlastně vyhledávám.

Včera jsem v rozhovoru narazila na to, jak v 90. letech u nás nastala krize divadla, a byla řeč i o tom, zda divadlo nezanikne. Budoucnost tehdy vypadala krásně, neproblematicky, a o čem tedy vypovídat...

Když si zpětně dohlédáme, o čem jsme tehdy diskutovali, nesmyslnost té debaty nás dnes udiví. Protože divadlo je umění, a dramatické dění ve společnosti nikdy nemůže to umění nahradit. Může ho na chvíli přehlušit a zatlačit někde do pozadí, ale vždycky se znova vynoří. Takových trendů bylo! Ať už ideologických, náboženských... protestantství kdysi potlačilo živé umění a odsunulo je jen do knížek. Ale divadlo přece nevzniklo zbůhdarma, a vůbec není

závislé na tom, jaké jsou okolní poměry. Jenom se různě skrývá a zase vystupuje, a má svoje šťastnější nebo problematičtější epochy. Myslím, že za těch dvacet let, která nás dělí od této debaty, se divadlo zase vyšvihlo k velkému rozmachu, který není ani tak závislý na tom, jaké umělecké výsledky předkládá, ale divadlo je závislé na tom, jestli na ně chodí lidi.

Bez diváků by nebylo divadla. Ale vzpomeňme na to, že především v oblasti alternativního divadla je pro mnohé tvůrce důležitější jejich osobní cesta. Poznávání světa, kdy jde hlavně o setkávání, společnou tvorbu. To je podle mého speciálně v oblasti amatérského divadla jedna z nejdůležitějších věcí.

Jedna věc je setkávání se navzájem jako tvůrci, a druhá věc je setkávání se světem

a s otázkou, a co na nás v něm působí dramaticky, a nutí nás to dělat divadlo. Některé ty důvody můžou být pro značnou část publika docela nepochopitelné. Ale řekla bych, když se to dělá pořádně a poctivě, že si ti tvůrce své publikum vždycky najdou. I když to třeba chvíli trvá. Většinou je to tak, má-li režisér nebo autor silnou potřebu a silný pocit, velice často k sobě najdou adekvátních pár herců, kteří jim hrozně dobře začnou sedět do těch představ, zhmotní se v nich ty otázky, které si položili tvůrce v dramaturgicko režijní fázi, a ztělesní to. Takhle se to stává nejen v amatérském, ale i profesionálním divadle. Vzpomeňme třeba Tríska u Krejčí, nebo Kačera, Čepka a další v Činoherním klubu.

Je to tedy hlavně o šťastných setkáních...

A nejen o nich, také o pocitech a otázkách, které rezonují. A objevuje se to nejen v divadle, ale v celém kulturním kontextu. Chtěla bych připomenout jednu kulturní událost minulého týdne, byť smutnou. Zemřel Ladislav Horáček, zakladatel nakladatelství Paseka. Právě on kolem sebe shromáždil neuvěřitelné množství intelektuálů, historiků umění a historiků vůbec, ale i třeba muzikantů. To, že všechno vyřizoval v hospodě, není mýtus, mohu to osobně potvrdit. A nebylo to tím, že by byl takový hospodský typ. On prostě trval na těch lidských setkáních, odmítal sedět v nakladatelství ve své pracovně a přijímat návštěvy podle diáře. Úřadoval v hospodě, a tam za ním lidi chodili. Horáček jako majitel významné

S úctou a poděkováním

Přečetl jsem si ve Zpravodaji č. 4 Fosilní sloupek Jana Císaře. Coby dlouholetý porotce nejrůznějších přehlídek regionálních i celostátních jsem nyní dvojnásob potěšen: zažívám totiž každoročně mnoho setkání s radostí vítězů a postupujících, ale zákonitě a logicky ještě více projevů zármutku a hořkosti těch, kteří „zůstanou před branami“. Mé potěšení vyplývá z naděje, že jak letošní seminář Kateřiny Fixové a Milana Schejbala, tak zmíněný fosilní sloupek přispějí k pochopení výroků nejrůznějších porot, neboť jsem přesvědčen, že:

1. Inscenační týmy všeho druhu se neutkávají vzájemně mezi sebou a jedno divadlo se nesnaží zvítězit nad druhým. Ten duel probíhá mezi tvůrci a tématem, myšlenkou stojící na začátku tvůrčího procesu inscenace, výchozí předlohou či scénářem. A jde jen o míru dosažení odpovídajícího způsobu interpretace, aby téma bylo sděleno a žádoucí výpovědi bylo dosaženo, a divák odchází s katarzí.

2. Porotci a lektori neusedávají do hlediště apriori očekávající chyby a nedostatky aktérů a protagonistů, režisérů, scénografů, choreografů, hudebníků, herců a všech ostatních, kteří jsou odpovědní za výsledný tvar. Usedají do hlediště naladěni vstřícně a očekávající okouzlení tím, co spatří. Jsou-li pak okouzlení, případně naopak zklamání, je jejich povinnost jediná: v dialogu s tvůrci dobrat se příčin výsledku.

3. Tvůrci jednotlivých představení jdou do soutěžení a následných setkání s porotci a lektory s nadějí, která není obsažena v naplnění postupu výše, nýbrž ve vzájemném porozumění s publikem i s lektorskými sbory. Cílem je totiž neustálý proces zdokonalování výsledků – tedy představení. A v tom procesu hraje nejdůležitější roli dialog mezi porotci a lektory na jedné straně, a inscenátory na druhé straně, nicméně nesmí být pominuta třetí strana, publikum. Proto na všech přehlídkách dávám při rozpravě napřed slovo publiku, aby sdělilo inscenátorům a hercům svoji pocity, aby popsalo chvíle největšího dojetí, či naopak zklamání. Jako porotce se pak s kolegy lektory snažíme najít a pojmenovat příčiny těchto radostných či méně radostných okamžiků.

A nakonec to nejdůležitější: divadlo neděláme pro postup z regionální na celostátní přehlídku a pak do programu Jiráskova Hronova. Děláme ho, neboť je naší životní potřebou stejně jako chléb a voda. Děláme ho pro radost, a výsledkem naší práce, dobrou komedii či tragédii, chceme přinést radost a možnost sebeuvědomění publiku.

S úctou a poděkováním všem, jejichž práci mám jako porotce možnost posuzovat.

Ladislav Vrchovský

kulturní instituce odmítal striktní manažerské metody a trval na tom, že jedině z lidských setkání může vzniknout nějaký hodnotný projekt, nikoli z nabídky dotace nebo grantu. Přitom ale dokázal získat i ty dotace. A to, že se nakladatelství na zdánlivě vratkých základech udrželo 25 let, zatímco mnoho jiných se položilo, svědčí o tom, že ta setkávání mají něco do sebe a že věci těžko můžou vznikat úřední cestou.

Jedna z věcí, které mi dnes hodně vadí, je nálepkování. Málokdy je čas, prostor, ale i ochota se nad věcmi hlouběji zamýšlet, a raději použijí nějakou prefabrikovanou frázi nebo heslo. Jak se tomu bránit?

Myslím, že zejména tak, že se nesmíme ty nálepky přijímat, a musíme věci posuzovat případ od případu. A pokud člověk pracuje s jazykem, prostě ty nálepky nepoužívat a pečlivě se vyhýbat jakýmkoli zavedeným slovům. Každé klišé poctivě prozkoumat. Protože jazyk je výsledkem a výrazem našeho myšlení, při takovém průzkumu pak můžeme přijít na leccos zajímavého.

Když mluvíme o jazyku, patří k tomu také schopnost se vyjadřovat, diskutovat, což je jedna z věcí, která se právě na amatérských divadelních přehlídkách pěstuje. Důležitý je obsah i forma.

A vlastně se tím všichni učí i něco navíc. Nejen vyjádřit svůj názor, ale také třeba přijmout kritiku. Je důležité umět o věci debatovat bez emocí, něco dokázat potlačit, přijímat kritiku a nebrat kritický názor jako osobní útok, připustit si to k tělu jako něco, co ke kumštu patří a je důležité. U nás je módou i u profesionálních herců říkat „já kritiky nečtu“. Lidem je to sympatické, protože nikdo nemáme rádi kritiku. A ten herec to vlastně odmítá za všechny. Je to ale

určitá vnitřní nezralost. A to by se asi každý měl pokusit přijmout - rozvíjet schopnost brát kritiku věcně, vzít si z ní něco, nebo ji odmítnout, ale úplně ji neodhodit. Když se někdo naučí na Hronově trochu diskutovat, tak se mu to může v životě hodit, i když třeba nebude u divadla.

Jsi už několikátým rokem lektorkou Problémového klubu. Vidíš v tom, co jsme zatím letos viděli, nějaká témata, která vystupují do popředí více než ostatní?

Je to zvláštní, vzhledem k tomu, jak se kolem nás valí světové události a světová politika, globalizace, a všemožné kultury, tak kupodivu tady na JH je patrné, že to téma, které se daří originálním, otevřeným a opravdu oslovujícím způsobem zpracovávat, je téma rodiny ze všech stran. Ať už jsou to starí umírající rodiče, malé děti, absence rodiny, vztahy, nebo otázky, na čem se může rodina založit, jestli se může založit jen na lásce nebo jen na penězích, nebo jak to všechno dát dohromady. A i když některá inscenace nemá v prvním plánu rodinné téma, je rodina tematizována tím, že v inscenaci hrají dvě či tři generace jedné rodiny. Zdá se, že ten veliký otevřený svět, který už pro nás úplně pozbyl hranic, nás vrací zpátky domů. To neznamená, že bychom se měli maloměstšácky zakutat, zavřít hranice a znovu se opevnit ostnatým drátem. Ale člověk potřebuje bezpečí a jistotu, nějaké kořeny, a potřebuje je prozkoumat. Protože konvenční pravidla a definice už nefungují. Téma rodiny, soužití, malé lidské společenské buňky, je velmi silné. Já ho samozřejmě cítím jako téma ženské, ale když se nad tím spolu zamyslíme, tak to je téma úplně pro všechny.

Jana Soprová

LAST CALL, HRONOV!

Rád bych se dopustil jedné poznámky na okraj, či snad glosy, což může být jedno a totéž.

Již od prvních okamžiků letošního jubilejního ročníku festivalu se totiž trápím otázkou vpravdě filozofickou. Zní mi v hlavě, převrací se, hryže a hlodá. Jiráskův Hronov se zdá být událostí vpravdě velkolepou, nebo by jí rozhodně být měl. Jako největší přehlídka amatérského divadla široko daleko se pyšní dlouhou tradicí, kterou opakovaně připomínají mnozí - lokální i vrcholní politici účastníci se zahájení, publicisté a novináři ve svých zprávách a zprávičkách, organizátoři, propagační materiály. Jako by tradice automaticky znamenala dnešní úspěch. Jako by byla všemocným zaklínadlem dobrého čaroděje.

V rozhovorech a článcích se dokonce objevuje srovnání JH s významnými a mediálně silnými festivaly, jakým je například Smetanova Litomyšl. Rozdíl mezi nimi je ovšem nebetyčný. Přesněji řečeno, rozdílů je mnoho, ale ten, který mne trápí především a který se zdá být bazální a pro ty další, se dotýká otázky amatérského a profesionálního a lze jej formulovat jako až kacířskou otázku: je opravdu nutné, aby k festivalu amatérského divadla patřila i amatérská organizace a management? Celostátní přehlídka (obvykle i s mezinárodní účastí), která se pyšní podporou Ministerstva kultury ČR, regionální a municipální samosprávy i soukromých subjektů, by neměla vysílat signály, které ji usvědčují z poměrně naivního přístupu k pořádání takto rozsáhlé akce a zejména z neochopení potřeb moderního managementu v kulturní sféře, a to zejména v oblasti marketingu, PR, řízení či práce s cílovými skupinami a vyhodnocení skutečných potřeb.

Pár předních politiků řečnických na slavnostním zahájení festivalu před krátkým koncertem populárního hudebního tělesa na náměstí rozhodně nestačí k tomu, aby z něj udělali událost hodnou širokého zájmu, aby ukázali sílu značky JH. Takto papundeklová "potěmkinovská vesnice" nemůže zakrýt problémy mnohem zásadnější, zejména pak rezignaci místní samosprávy - která je prostřednictvím své příspěvkové organizace hlavním pořadatelem festivalu - na řešení vlastních municipálních problémů. Dobrou značku totiž nelze rozvíjet tam, kde pro ni chybí zázemí, infrastruktura, fungující logistika a (možná i především) chuť a snad i dobrá vůle koncepčně a v dlou-

hodobějším výhledu řešit skutečně závažné problémy.

Nelze zavírat oči před skutečností, že město Hronov již několik let obchází přízrak krize (a je dlužno připomenout, že Hronov není v podobné situaci zdaleka osamocen!), který postupně vypíná jednu z jeho životních funkcí za druhou. Účastníci festivalu tak mohou každým rokem sčítat ztráty a marně hledají nová aktiva. A bylo jen otázkou času, kdy se za špičkou ledovce vynoří i jeho širší základy: neustále mizející ubytovací kapacity, abych jako pars pro toto, jako pouhý jeden příklad za všechny jmenoval to, co hmatatelně pocítili všichni hrající i nehrající, diváctví i seminární účastníci letošního festivalu, dosáhly v současné době kritického minima a není možné tento úbytek pouze pasivně přijímat a přezíravě konstatovat, že lépe nebude.

Prvním nezbytným krokem v takových situacích je si problémy vůbec připustit, pojmenovat a uvědomit si jejich závažnost a dopad. Následné kroky ovšem nelze činit s komunálními klapkami na očích. Na to je (a nebo opět: chtěl by a snad by i měl být) festival Jiráskův Hronov příliš velkým a všeobecně sdíleným kulturním statkem, který zdaleka nepatří pouze městu Hronov. Ba naopak.

Velké a úspěšné festivaly (všeho druhu) na to našly řešení před mnoha lety - jejich organizaci mají na starosti týmy, které bývají mnohdy externí, dokáží však s přihlédnutím k místním specifikům a potřebám (města, regionu, umělecké oblasti apod.) hledat řešení, která se neutápějí v lokálních malichernostech a nebrzdí je omezený rozhled.

Festival Jiráskův Hronov by se neměl bát si tuto realitu připustit. A nejlépe pak dát prostor těm, kdo mají s organizací a pořádáním velkých kulturních akcí zkušenosti a vědí, jak na to, a neuzavrou se do místních limitů a neuchýlí se k čistě pragmatickým a málokdy proto koncepčním řešením. Studentů a absolventů divadelního a arts managementu (ale i dalších profesionálů, kteří se v této oblasti neztratí) zas tak málo nemáme. Mnozí z nich dokonce na JH jezdili či jezdí.

Tradice je mocná, ale sama festival zorganizovat nedokáže. Netřeba ovšem stahovat kalhoty před brodem, na revitalizaci JH rozhodně ještě není pozdě, ačkoli čas se krátí. Hronov se totiž pomalu vypíná... Tradice netradice.

Petr Christov

Asi bych na toto téma tenhle Fossilní sloupek nenapsal, kdyby se Jasanka Kajmanová k němu už po druhé nevracela; dokonce dosti dramaticky: „Nedá mi spát hláška děti na jeviště nepatří“. V prvním svém článku na toto téma ten výrok, rozšířený ještě o psy jako nepatřičné jevy v divadle, připsala mně. Asi jej někdy ode mne slyšela, ale jeho autorem rozhodně nejsem. Mám jej od starých zkušených divadelních kozáků, kteří jím shrnovali letitou zkušenost s živelností nevladatelných prvků, kteří mohou ve vteřině rozvrátit pečlivě zbudovaný řád inscenace, představení. Mohl bych v tomto směru uvést řadu zážitků, naposledy jsem to viděl v inscenaci Babičky v Divadle Na Fidlovačce, když si malá dívenka „zastupující“ Adélku vzpomněla v zákulisí, že nechala ležet na zemi plyšové zvířátko, které dostala při návštěvě paní kněžny a už v jiném výstupu vběhla na jeviště a dárek si vzala. To je to, čeho se my, starší zkušení divadelníci vyškolení a vyučení v přísném uspořádání scénického dění, tak děšíme a čeho se bojíme. Jinak samozřejmě chápou problematiku dětí a divadla v řadě rovin. Před lety, kdy o dramatické výchově bylo u nás velmi málo známo, jsem se omylem, když došlo z Nizozemí pozváním na jakousi Divadelní Akademii, ocitl na čtrnáctidením semináři dramatické výchovy. Neměl jsem o ní ani potuchy, ale to co jsem zažil, mne fascinovalo. Od té doby mne zajímá vztah dětí a divadla jako podnět k uvažování a zkoumání - a to oboustranný: děti jako tvůrci i děti jako diváci - a to až tak, že jsem i z těchto důvodů vstoupil do služeb ředitele libereckého Naivního divadla Oldřicha Augusty jako jeho poradce a intenzívně zkoumal tyto otázky. Některé jsem si zodpověděl, jiné zůstávají otevřeny. Především jedna: jak zacházet s představením hraným dětmi při rozboru jeho struktury právě jako divadla. Učím už dost dlouho na dramatické výchově na DAMU, abych se pravidelně znovu a znovu potkával u studentů s tím, že jasno v tomto problému příliš nemají.

Jan Císař

Není to jenom o fotbale

Rozhovor se souborem Divadlo JakoHost Plzeň.

Dělá někdo z vás rozhodčího?

Všichni: Ne.

A nikdo z vás to nikdy nedělal?

Všichni: Ne.

A znáte někoho, kdo píská?

Všichni: Ne.

A o fotbalu něco víte?

Jakub Klíma: Když jsme se sešli na první zkoušce, měli jsme vůbec problém si říct, že se fotbal hraje s deseti a deseti hráči na každé straně plus brankáři. A to jsme si tím nebyli úplně jistí.

Pavel Bárta: Já věděl, že jsou tam poločas!

Proč jste tedy sáhli zrovna po tomto textu?

Radim Brejcha: To má dlouhé kořeny. My jsme tu předlohu kdysi dávno viděli v edici Nové hry. A už tehdy jsme si řekli, že to je pěkná hra. Pak jsme ji nechali tak trochu uzrávat. No a po nějakém čase jsme potřebovali nějaké zájezdové představení, ke kterému by nebylo potřeba moc lidí. Protože šestnáct osob se převáží docela těžko. Mimochodem - náš prvotní záměr byl hrát tohle představení na fotbalovém stadionu a zajímavé je, že tam jsme to ještě nehráli. Ale už máme nějaké nabídky, tak to třeba vyjde. A tahle hra je podle mě moc hezky napsaná, protože to není jenom o fotbale. Je tam zároveň linka života.

Jak probíhají zkoušky vašeho souboru?

Radim: Takhle když je to se třemi lidmi a všichni chodí, je to sranda. Problém potom je, když jeden z nich nechodí. Když to mám zobecnit, tak tady Pavel nechce dělat hry, kde je víc než šest lidí. Ale snažíme se hlavně dělat představení pro diváky.

Máte nějaké zkušenosti s postupovými přehlídkami?

Pavel: S takhle velkou ne. Obvykle jezdíme na oblastní přehlídku do Horažďovic. Dvakrát jsme byli na celostátní a tady jsme poprvé.

Čím to je, že právě tahle inscenace se dostala až sem?

Pavel: Pro nás je to samo o sobě obrovské překvapení a absolutně jsme s tím nepočítali. Doteď netušíme, co se vlastně stalo. Do Horažďovic jsme s představením jeli vlastně jenom z nouze, protože s novou inscenací jsme si jet netroufali a tuhle už jsme měli trochu zažitou.

Radim: Do Volyně už jsme jeli jen s tím, že se tam jedeme podívat a jedeme si to užít. Abychom si zahráli.

Měli jste někdy šťovík a pečené brambory?

Pavel: Já jsem měl nedávno kulaté výročí, kdy jsem dělal takovou malou oslavu pro kamarády. A protože má pan režisér hospodu, dělal jsem to u něj. A on mi jako dárek přinesl šťovík a pečené brambory. Ovšem je pravda, že k tomu dal i maso. A špenát, protože se samotným šťovíkem by to bylo hnusný.

Vratislav Mikan /režie/: Slyšel jsem, že v Maďarsku mají úplně jiný šťovík, než máme tady my, a kdybychom udělali jenom ten náš, tak je naprosto nestravitelný.

Do jaké míry si myslíte, že je tahle hra založená na reálných zkušenostech?

Radim: Já asi vím, kam tím míříte. K hrám jako je třeba Ivánku, kamaráde, se kterou jsme někdy spojovaní a docela neradi. Že je to povrchní a tak. Myslíme si, že je to reálné a proto jsme měli docela vleklou debatu o tom, jestli tuhle hru umístit do českých realit, nebo ne. Nakonec jsme se rozhodli, že to neuděláme a nechali jsme ji v maďarských realitách. A to, že se tomu smějí i čeští diváci a zrovna nám tady pan hasič říká, jak pravdivé to je, o leccems vypovídá. Stejní lidé a stejné nešvary jsou všude.

-vím-

Šťovík a pečené brambory vařené příliš dlouho

RECENZE

Současný maďarský dramatik Zoltán Egressy není na českých jevištích žádným nováčkem. Jeho hry jsou u nás hojně uváděny – zejména pak dvě z nich – hořká komedie *Portugálie* a právě *Šťovík a pečené brambory* (která na profesionálních jevištích sklízela úspěch nejen v pražském Dejvickém divadle, ale také v Českých Budějovicích, Liberci nebo Uherském Hradišti). Odpověď na otázku, proč je tato hra a její autor v našich luzích a hájích tak oblíbený, se přímou nabízí – Maďarsko je nám blízké tím, že spadá do středoevropského regionu, má dosti podobnou historii a z toho vyplývající ironický až drsný humor, ale také jistý pocit zklamání, bezradnosti a hořkosti z posledních 25 let.

Hra sama o sobě se zdánlivě zabývá tématem fotbalu, ale za příběhem třech sudích (Pavel Bárta, Radim Brejcha, Jakub Klíma) odhalujeme, že fotbalové utkání je jen povrchem, pod nímž se skrývají problémy osobnější (ztráta partnerky, neúspěšná kariéra atd.). Právě na kontrastu až groteskních situací s postupným odkrýváním vnitřního smutku a zklamání obyčejných figurek staví autor svou specifickou poetiku, která se v něčem blíží poetice knih B. Hrabala či raných filmů J. Menzla. Egressyho postavy jednájí více slovem, než akcí a tím nám odhalují své mindráky a bolesti. A právě zde se skrývá problém nejen inscenace plzeňského **Divadla jakoHost**, ale textové předlohy samotné. Soubor totiž nezvolil razantnější dramaturgickou úpravu, kterou by tento

text jistě unesl – tím se stává, že během inscenace se opakují motivy postav, které již divák několikrát z jeviště slyšel a stejně tak se postavy samotné cyklí v situacích, jež divák už zná, efektem čehož je jistá rozvolněnost inscenace. Druhým problémem s tím souvisejícím je pak režijně-dramaturgické neakcentování jednotlivých motivů a situací. Tím vzniká pocit, že vše je stejně podstatné a nelze se orientovat ve sdělení a hlavních tématech inscenace. Dokonce si troufám tvrdit, že některé situace a dialogy by byly pro hru naprosto postradatelné (např. řešení motivů na ponožkách, jež nám popisuje charakter postavy, které již dávno známe a mnoho dalších).

Tento dramaturgický problém je pro mě zásadní, ačkoliv všechny ostatní složky představení jsou poučeně a správně použity (jednoduchá scénografie dávající prostor hercům, jednotlivé režijní nápady i techniky velmi dobře vybavení a zkušení herci).

Na závěr si dovoluji malé srovnání, jelikož jsem na jaře tohoto roku měl možnost tuto inscenaci shlédnout na západočeské regionální přehlídce v Horažďovicích. Už tam bylo upozorněno na tento dramaturgický problém tohoto textu, ačkoliv je nutno dodat, že díky větší herecké energii a barvitosti všech tří představitelů (např. představitel Mejdlů nebyl zdaleka tak jednostrunný jako zde na Hronově) byla tato vada na kráse méně markantní.

Martin Vokoun

Odešel jsem, protože jejich tempo bylo... vražedné (pomalé). A jejich revírem je, vole, domov důchodce style. Vražedné tempo spojené s vedrem - ta kombinace byla prostě Karate Kid.

Pájíček Skála a Jiříček Šveců

To je zase ten případ, kdy se vezme text, hodí se to na jeviště a lidi tam moc nemají ten nápad. A ještě k tomu fotbal – já jako žena moc nevím, o čem tam mluvili. Unikly mi tyhle vedlejší věci. Nicméně, druhá půlka mě příjemně překvapila, najednou to mělo spád, někam to dospělo a mělo to i hezkou myšlenku.

Markéta Zborníková

Krátila bych, ale myslím, že pro takové to pánské osazenstvo, co jde dvakrát do roka do divadla, je to skvělé. Třeba takový Pavel Skála, tomu by se to líbilo. Ale pro mě to bylo strašně zdoluhavé, ukecané a fór pro fór.

Lenka Potměšilová

Odešla jsem, protože jsem byla už dostatečně nasycena tímhle druhem mužské energie. Bavilo mě to, zajímalo, říkala jsem si: „Tak takhle oni žijou!“ Ale musela jsem odejít, byla jsem předávkovaná.

Markéta Šafáriková

Mě to urazilo, protože my na svazu padáme na hubu, a oni si pak přijdou s nějakým komediem a mě pak zajímá, vo co komu de. Co jim mám na to říct?

Rozhodčí

Nenaplněný čas

RECENZE

Okolnosti jsou pro vznik skutečně dramatické situace optimální: uzavřený prostor šatny, z něhož není pro ty tři fotbalové rozhodčí úniku, zápas, k němuž jsou delegováni, musí prostě proběhnout za jejich aktivní spoluúčasti. Jejich osobní vztahy jsou však krajně napjaté, pod povrchem proudí zcela rozdílné zájmy a všichni tři by měli jednat, neboť – a v tom je podstata dramatické situace – v tomto napětí nemohou spolu být, koexistovat. Tak by měl a mohl vzniknout děj v Egressyho hře. Jenže v první části se nic

takového nestane, stále se mluví, mluví, mluví. Marně jsem doufal, že už se konečně odehraje něco, co děj popožene kupředu. Nic, nic, nic. V druhé polovině představení se to trochu zlepšilo, ale skutečně jen trochu. Zase nedošlo k nějakému ráznému vyostření vztahů, z nichž by se zrodilo výrazné jednání; jako by se postupně opět všechna aktivita rozplývala do ztracena a nejdůležitější bylo to, že „básník“ našel rým deník-šťovík. Dovedu si představit, co asi ovlivňovalo volbu tohoto textu, co

se zdálo být na něm přitažlivé. Ale přesto, že se všichni tři herci snažili v tom včerejším představení, co mohli – někdy až příliš – ten základní problém „nedělovosti“ zdolat nemohli. Upřímně řečeno: záviděl jsem všem, kdo se smáli jednotlivým vtipům, neboť jim tak přece jenom lépe plynul čas, jenž pro mne byl právě a především v první polovině představení nekonečný, protože zcela nenaplněný.

Jan Císař

fotbal
závist
vtipný
pěkný
táhlo seto
tak určitě
kabiny
tepl
příjemný
pískat
překvapivý
srdíčko
jdeto
smutek

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Snažíme se zachovávat archetyp

ROZHOVOR

Rozhovor se souborem Malé dvě,
ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

Jak vznikl soubor, který jsme dnes viděli v inscenaci O šmolíčkově?

Karolína Novotná: To je dlouhá historie. Nejdříve jsme byly já a Lenka v souboru, kde byli ještě dva kluci. Ti měli ještě vlastní repertoár a tak jsme se daly dohromady my dvě. Začaly jsme pohádkou Ovečky. Následovala pohádka O veliké řepě a nám se zalíbilo být spolu. Pokračovali jsme Lakomou Barkou.

Lenka Jechová: Vymyslely jsme si představení, kde jsme nestíhaly a tak jsme si přibrali ještě jednu holku. Nakonec byl místo ní jeden kluk, kterého nahradil Martin.

Jak dlouho spolu hrajete?

Martin Karban: Tento soubor existuje šest let a já hraji už devět let.

Jarka Holasová: Ty hraješ už od pěti let.

Hrajete často? A kde vlastně hrajete? Ve školkách?

Jarka Holasová: Jsme základní umělecká škola a proto ani nemáme stálou scénu. Vše vzniká v rámci výuky a na každé inscenaci se učíme všichni. Jezdíme po krajských loutkářských přehlídkách, abychom si ověřili, zda naše inscenace fungují. Aby nám netleskaly jen babičky a maminky. Potřebujeme další erudované oko, abychom se mohli učit. Když nás na přehlídkách někdo vidí, stává se, že nás pozve. Ve školkách nehrajeme, to bych musela herce vzít ze školy, zameškali by výuku.

Lenka Jechová: Nám by to nevadilo.

Jarka Holasová: Ale občas děláme dopoledne pro mateřské školy ve škole a tam hrávají. Po školkách však pravidelně hrát nemohou, jsme rádi, že nám je rodiče dovolí, aby nešli do školy, když jedeme někam na pár dní.

Jak jste na přehlídkách úspěšní? Na Hronově nejste poprvé...

Lenka Jechová: Nebyli jsme pouze s ovečkami.

Jarka Holasová: Tenhle soubor je na Hronově už podruhé. Byl zde i s pohádkou O veliké řepě.

Proč se pohádka jmenuje O šmolíčkově?

Jarka Holasová: Mám ráda, když jsou pohádky klasické a příliš se neparafrázují,

nepředělávají a neparodují. Snažíme se zachovávat archetyp. Našla jsem útlou knížečku pohádek Karla Jaromíra Erbena a v ní není pohádka ani O Smolíčkovi, ani O šmolíčkově, ale je v ní pohádka Jezinky. V této pohádce vystupuje klouček, který se ani nejmenuje šmolíček, je s malým „š“. V Erbenových vysvětlivkách pak stojí, že šmolíček je malé usmolené děčko. Tak jsme to takhle zachovali.

Předpokládám, že loutky si vyrábíte sami. Vymýšlíte je také sami?

Jarka Holasová: Stejný typ loutek byl již například ve hře Back to Bullerbyn. Vždy, když si vezmeme nějakou předlohu, bavíme se o dramaturgii i režijní koncepci. Snažíme se, aby vše korespondovalo, a když jsme se bavili o této pohádce, zjistili jsme, že stěžejní jsou prstíky a samozřejmě, že jezinky jsou všude kolem nás. Třeba jako pojišťovací agenti. Obtěžují nás a my se s tím musíme nějak vyrovnat. Takže nám vyšly prstíky. Již od počátku jsem měla vymyšleného jelena a opatrující ruce jako parohy. Lidské ruce jsou kouzelné. Tak vznikly loutky. Z myšlenky, jakým způsobem budeme pohádku inscenovat.

Zajímavý je také svetr. Už během představení se stal terčem obdivu mnoha diváků...

Jarka Holasová: V původní verzi bylo modré triko s jelenem a 3D hlavou. Věděla jsem, že to není úplně ono. Na krajské přehlídce jsme si o tom povídali se scénografem. Vysvětlila jsem mu, že jsem původně chtěla svetr s norským vzorem a projížděla jsem všechny možné sekáče a hrabárny. Nikde jsem jej neobjevila. Sama jej uplést neumím. Zkoušela jsem to a nejde to. Tak jsem si vyogolila paní, která plete svetry na zakázku a ona nám upletla vestu s jelenem bez parohů. Za docela malý peníz.

Co plánujete dál?

Jarka Holasová: Je to zatím na papíře.

Lenka Jechová: Měla jsem za úkol vybrat si pohádku jako individuální výstup. Vybrala jsem si tedy pohádku Ubrousku, prostří se. Řešila jsem to jako sólové hraní, ale včera mi Jarka oznámila, že to zase bude lepší pro dva herce.

Jarka Holasová: Pohádku by mohl hrát jeden člověk, ale když jim to takhle dobře hraje ve dvou, proč to rušit.

-saj-

Bylo to skvělé! Taková drobnůstka, která mi udělala hroznou radost a ještě z toho budu čerpat tak hodinu nebo dvě.

Honza Duchek

Hravé, hezké, vtipné, nápadité.

Iva

Mně se to tuze líbilo. Animátorsky to bylo geniálně zvládnuté. Jednoduše krásné. Hrály ruce všemi způsoby. Byly skvělé udělané.

N. V.

Byl to výborný nápad. Moc se mi to líbilo. Hlavně ty loutky. Vůbec nápad dát je na prsty i na hlavu. Skvělé!

Ivana

Mně se to velmi líbilo, hlavně práce s rukama a loutkami. No bylo to prostě super. Hrozně jsem se pobavila. Byl to jednoduchý námět, který zpracovali velmi originálně. A moc se mi líbilo, že použili původní název šmolíček od Erbena, což znamená malý ušmudlaný chlapec a není to ještě myšleno jako jméno.

Tereza

Představení se mi strašně líbilo díky tomu, jak hrozně roztomilé bylo. Nebylo to nijak podbíživé. Líbila se mi jednoduchost a nápaditost toho, jak využili kusy oblečení, ruce, rukavice a těch 15 minut mi uběhlo jako lusknutí prstem.

Ondřej

O Šmolíčkovi a nahatých jezinkách

RECENZE

Když jsem vstoupila do sálu Josefa Čapka těsně před představením O šmolíčkovi, cítila jsem ve vzduchu příjemný klid a pohodu. Tento sál bývá obvykle přeplněn židlemi a diváky skoro až do stropu a nezřídka zde cítím, že je potřeba se na představení někam vmáchnout a při odchodu pak doufat, že vás vlna lidských těl odnese k tomu správnému východu a vy se úspěšně dostanete ven. Je to tak prostě dáno a jsem ráda, že jsem to tentokrát mohla zažít jinak (neboť všeho moc škodí). Komorní uspořádání několika málo řad s židlemi a velmi omezeným počtem diváků vytvořilo prostor, který sám o sobě dýchal volností a vstřícností. Vstupní atmosféra šla velmi příjemně naproti tomu, co nás čekalo – jako by diváci seděli na mýtině a dívali se do lesa, který vyrostl pod jevištěm za pomoci natrhaných zavěšených proužků barevných látek, zavěšených na dřevěném rámu. V tomto lese byl očekáván loutkový příběh O šmolíčkovi souboru Malé dvě (Karolína Novotná, Lenka Jechová) při ZUŠ F.A. Šporka Jaroměř, režie Jarka Holasová a soubor.

Pokud se ptáte, zda je to ta pohádka O Šmolíčkovi, kterou všichni známe, tak ano, je to ona. A pokud se ptáte, proč je tam Š, najdete vysvětlení u K. J. Erbena (šmolíček je malý člověk, děčko) a já teď mám chuť se ptát, co se teda stalo s tím háčkem a proč nám soudruzi neřekli pravdu...

Odkládám ale raději tuto zvědavost a vrácím se k tomu, co jsme viděli. Výtvarná koncepce představení, které má délku 25 minut, je ucelená, jednoduchá a velmi příjemná. Jako první se na scéně objevují dvě jezinky,

kteří si diváka okamžitě získají. Stylizace postaviček je v tomto provedení velmi působivá. Soubor Malé dvě používá jednoduchý princip – ruka se stává tělem, na jejím hřbetu je na proužku gumy připevněná kašírovaná hlavička, prsty slouží jako nohy (jen dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme...). Mají obličej, vlasy a jinak nic, na kůži není použita žádná barva – zůstávají nahé a velmi to podporuje charakter jejich podivnosti, záludnosti a chladné manipulace.

Byly bohužel jenom dvě. Tu třetí jsme si moc neužili (jednou jsme ji na chvilinku zahlédli, ale v představení jako by nebyla) a jak jsem se po představení dověděla, bylo to dáno hlavně technickými důvody (málo rukou). Je to škoda – číslo tři má svůj magický význam a svoji sílu (speciálně v pohádkách), jezinky bez té třetí pro mě byly trochu jako bez nohy. Šmolíček je ztvárněn stejným principem, jen je oblečený a samozřejmě roztomilý. Jelen se nám ve hře zjevuje jako obrázek na pleteném svetru Martina Karbana, který je jeho protagonistou. Ruce (v tomto případě ve žlutých rukavicích) se nestávají tělem, ale zlatým paroží, na kterém statečný jelen pokaždé unese něho šmolíčka zachraňuje. Velmi funkčně a hezky se tady s tímto principem pracuje.

Po „definitivním“ zachránění šmolíčka jeho ochráncem jsme nakonec dostali možnost nahlédnout i do zákulisí a loutečky si osahat, což bylo také velmi sympatické. Mám-li to shrnout do jedné věty, tak mi inscenace O šmolíčkovi udělala radost a ani by mi nevadilo, kdyby bylo představení delší.

Markéta Šafáriková

Erben jak má být **RECENZE**

Příběh *Smolíčka pacholíčka* nebo přesněji *šmolíčka holečka* je klasický pohádkový šlágr ze sbírek Karla Jaromíra Erbena. Na 85. Jiráskův Hronov přijel z Loutkářské Chrudimi v divadelní adaptaci souboru Malé dvě při Základní umělecké škole F. A. Špor-ka v Jaroměři. Když píšou, že jde o klasický šlágr, mám tím na mysli, že jde o notoricky známý příběh s ikonickými hrdiny... Že jde o příběh nesčetněkrát převyprávěný (dobře i špatně)... A že jde o příběh, který byl torpédován na nesčetná divadelní jeviště v mnoha a mnoha inscenacích, zejména loutkového divadla.

Na profesionální scéně je jednou z posledních inscenace lesní revue O Smolíčkovi pražského divadla Minor z roku 2013. Zmíněná pražská inscenace má podle mě celou řadu kvalit. Ovšem chybí jí schopnost převyprávět dětem srozumitelně příběh pohádky. Příběh o tom, jak Smolíček neměl nikomu otevřít a otevřel... Jaroměřské inscenaci takhle důležitá superschopnost nechyběla. Naopak!

Z inscenace O šmolíčkovi jsem jako dramaturg doslova nadšený. Jarka Holasová dala vzniknout dramatickému textu, který je esencí původního pohádkového příběhu tak, jak jej zaznamenal Karel Jaromír Erben v Českých prostonárodních pohádkách a pověstech. V souladu s původním zněním pohádky se nesetkáváme se Smolíčkem pacholíčkem, nýbrž se šmolíčkem holečkem. Zachován je i Erbenův jazyk v přímé řeči postav, všechny důležité motivy a základní

dějová fakta. Jezinky se potřikrát pokusí vniknout do chaloupky a unést šmolíčka s tím, že poprvé šmolíček odolá a neotevře, za což je Jelenem po zásluze pochválen; podruhé otevře a následně je zachráněn Jelenem ještě během únosu na cestě s do lesa; a potřetí se Jelena nedovolá a je Jezinkami unesen a vězněn, aby byl následně opět osvobozen Jelenem, tentokrát však již v minutě dvanácté těsně před upečením...

Soubor Malé dvě zkrátka využívá skutečnosti, že na rozdíl od profesionálního divadla nepotřebuje plnit žádnou provozem vynucenou minimální délku inscenace a zhmotní pro nás daný dramatický příběh během dvaceti minut, což přesně odpovídá potřebám vyprávění. Text inscenace je křišťálově čistý. Způsob jeho jevištní realizace je pak jednoduše funkční a křehce poetický. Postavu Jelena hraje živý herec oblečený ve svetr s jelenem a s rukama ve výrazných žlutých rukavicích, symbolizujících zlaté paroží. Všechny ostatní postavy (šmolíčka a Jezinky) představují prstové loutky, proměňující se dle potřeby inscenátorů i v loutky „náramkové“ nebo „čelové“. Jednoduché scéně dominují na střapce rozstříhané hadry na pozadí. Ty evokují hustý les, ze kterého se zlověstně vynořují Jezinky, a nebo jen – což je ještě strašidelnější – ženské prsty a dlaně, které roztrpenou látku alias lesní porost v průběhu vhodných dramatických situací různě tvarují. Vyzní to dobře zejména v závěrečném momentu o tom, že Jezinek je čím dál víc.

Inscenaci lze vytknout podle mého názoru jen dva zdánlivé detaily.

Když už pracuje tak citlivě s Erbenovou respektive lidovou předlohou, mohla by lépe akcentovat motiv zimy. Erbenův šmolíček není jen neposlucha. Je především citlivý a sociálně založený malý klouček, který se nechá citově vydírat. Ví, že venku je skutečně zatracená zima a Jezinky prosí především o možnost se uprostřed té sloty zahřát. V inscenaci to zazní v textu, ne však již ve scénickém řešení. Iluze lesa je vytvářena mimo jiné na scéně průběžně dopadajícími šiškami (mimochodem jednoduchý a moc pěkný efekt). Nic, co by naznačilo tuhý mráz a zimní roční období nám ale scénografie nenabídne.

Druhou výhradu směřuji k pojednání vztahu mezi Jelenem a šmolíčkem. Myslím, že by mu neškodila trocha citu. Jelen se v inscenaci profiluje jako zcela neutrální záchranář a vychovatel. Rozhodně ne jako někdo, kdo by měl šmolíčka rád. S ohledem na logiku jejich vztahu a v neposlední řadě i na věkovou adresu inscenace by posílení divadelního vyjádření citové vazby mezi Jelenem a jeho schovancem neškodilo!

Inscenace je každopádně příkladem kvalitního loutkového divadla pro nejmladší publikum.

Luděk Horký

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Bojíme se sami sebe

ROZHOVOR

Rozhovor se souborem Na poslední chvíli

Vypadáte jako mladí, slušní a inteligentní lidé. Tak proč tohle?

Soubor: Právě proto. Nejdřív nás bavily jednotlivé básničky, tak jsme je hráli jen jako takovou koláž bez významu. A čím víc jsme se tím zabývali, tím víc jsme v nich nalézali smysl. Stanovili jsme si na základě toho konkrétní téma a myslím, že se s námi všemi potkalo. Původně to bylo myšleno jako vážné představení, ale na premiéře se lidé smáli, což byl docela šok.

Představení se snaží být určitým způsobem atypické. Co vede příčetný soubor k takové ambici?

Chtěli jsme přinutit lidi, aby nad představením přemýšleli, protože je tam spousta schovaných věcí, které se nabalují na sebe. Základem byla hra s myslí. Kdy mysl kontrolujeme a kdy kontroluje ona nás. Ten duševní chaos si nosíme všichni schovaný pod tím šedým sakem.

Je za inscenací nějaké vaše osobní hlubší znechucení z chaosu a absurdity doby?

Myslím, že ani ne. Spíš jsme zjistili, že nás ty role dobře charakterizují a že tím odhalujeme částečně i sami sebe. V dnešní době má každý nějaké psychické problémy. Vezmi si, kolik lidí chodí k nějakému psychiatrovi nebo terapeutovi.

Čím myslíte, že to je?

Tím, že se všeho bojíme. I toho, čeho bychom se vůbec bát nemuseli. Bojíme se sami

sebe. Proto jsme to ztvárnili tak, že se schováváme do těch šedých sak, které nám dávají pocit bezpečí. Utíkáme před sebou samými, před tím, co nás honí v hlavě.

A proč si myslíte, že to je typické právě pro dnešní dobu?

Okolí dneska od lidí chce, aby byli normální. Aby splňovali normy. Vzniklo to i z uspěchané doby, kdy se všechno žene dopředu. A zároveň je to tím, že se lidé nudí. Proto pořád přemýšlíme, proč tady jsme, přemýšlíme o naší bezvýznamnosti a z toho se potom rodí ty strachy. Kouzelné na tom je, že si v představení každý najde něco jiného. Když jsme si povídali se známými, tak měl každý jinou verzi toho, co to vlastně je. Třeba říkali, že ta šedá saka byla šedá kůra mozková. Postava, kterou hrála Lucka, byla už kuchařka, matka, pečovatelka, mozek, velká sestra. Ze začátku jsme se upínali k tomu, aby to každý pochopil, pak jsme se ale začali bavit tím, že diváci říkají: „To je úplně jasný, já v tom viděl tohle!“ aniž bychom to tak zamýšleli. Funguje i to, že divák představení vnímá svou myslí, takže se propojuje to, co se děje na jevišti s tím, co se děje v hlavě diváka.

Mozek je kamarád nebo nepřítel?

Každý člověk má mozek, takže je to boj proti sobě samému. Je třeba se snažit o sprátení se. Nechceme to, ale potřebujeme to. V představení je obsaženo, že je k ničemu se tvářit, jakože svůj mozek řídíme a kontrolujeme. Co se v naší hlavě děje neovlivníme tím, že se o tom budeme přesvědčovat. Šedá kůra mozková je nejranější a ještě tolik nefunguje. Vývojově starší je ten plazí mozek, emocionální mozek. A když přijde nějaká hraniční situace, tak plazí mozek šedou kůru vždycky převálcuje. Je mnohem rychlejší. A to je možná ten boj, který v nás vzniká.

Nabízíte nějaké východisko?

V představení to ten mozek vyhraje. Vlastní mozek nás převálcuje a my to nemůžeme vůlí změnit. Východiskem může být srovnání se se sebou samým. První krok je uvědomit si, že jsem takový, jaký jsem, druhý krok je smířit se s tím a třetí krok je přijmout to. A uvědomit si, že to tak bude pořád.

-jam-

Funguje všechno tak, jak by mělo?

Pokud otázka, která je na začátku představení nadepsána na flipchartu jako téma nadcházející přednášky, míří k prostředkům, které si soubor Na poslední chvíli zvolil ke „scénování“ poezie, moje odpověď zní: Ano!

Sako jako znak normality, normy. Tedy sice svazující, jasně ohraničené, ale nějaké té jistoty, bezpečí – mozku a ratia. Lidé bez saka jako emocionalita, pudy, základní potřeby člověka – a tedy ne/s/vázanost a opravdovost.

Základní linii inscenace si interpretuji jako věčný boj ratia a emocí. Mozku, který nás „řídí a kontroluje“ a přirozenosti, která prýští... Ale relativita a propojenost obojího je vyjádřena například tím, že mozkiem je kvěťák, z něhož vznikne potrava, která nakonec uspokojí jednu z nejzákladnějších potřeb – naplnění.

Poezie i hudba Tomáše Přídala nabídla souboru prostor pro další tvorbu. A tak jsme společně zažívali, jak se přímo před námi rodí obrazy a postupně se na sebe vrší až k vrcholné scéně v opeře. Ocítáme

se v prostoru, kde se odehrávají i věčné mezilidské „hry“ – znázorněné dětskými hrami. Například když v boji o místo (židličková) jeden člen skupiny neuspěje, nejprve si ho podá dívka v excelentní interpretaci básně „Mazlíček“ (skákání panáka), později piká a i pyká u pikoly (schovávání), ostatní se mu schovají a vyloučí jej tak ze společné činnosti – užívání si pod stolem. Tyto hry jsou zábavné, ale ne-bezpečné. Konec inscenace naznačuje cykličnost celého tohoto dění.

Výtvarnými prostředky v rovině her a emocí jsou kromě kostýmů výlučně pomůcky využívané při přednáškách (flipchart, papír, lepenka, barevné nálepky, magnetky, fixy), jejichž pomocí vznikají nosné obrazy. Realitu/ratio zastupuje postava kuchařky, nůž, pánvička, vařič a konečně – kvěťák na mozeček.

Pokud je v poslední době přijatou definicí divadla poezie nalezení jevištního ekvivalentu poezie, viděli jsme včera podle mého názoru jednoho z nejlepších představitelů tohoto žánru.

Renata Vordová

Ze začátku jsem vůbec nevěděla, o co jde, takže to bylo rozpačité. Ale pak se to rozjelo, a i když teď budu muset přemýšlet o tom, co mi chtěli celkově říct – tak se mi to moc líbilo.

Markéta Zborníková

Skvělé nadšení, dobrá práce s textem, prostě mě strhli tou energií!

Vít Roleček

Odnáším si z toho neuvěřitelný zážitek. Já ti ani nedokážu nic říct, jak jsem z tohoto představení nadšený. Líbilo se mi tak, že jsem teďka úplně vyplý. Strašně jsem si odpočinul, nabilo mě to. Bylo to super představení.

Viktor

Bylo to docela dobré. Trochu mi to připomnělo představení Ad Hoc, takový proud skečů. Akorát bych vylepšil ten recept na kvěťákový mozeček. Chyběly tam časy.

David z Prahy

Nám se to tak strašně líbilo. To bylo tak geniální. Bavilo mě tam úplně všechno od začátku do konce. Všechno, co tam bylo. /smích/ Strašně dlouho mi trvalo, než jsem si v tom něco našla. Třeba pět minut na začátku jsem si říkala: dobře, co to je? Ale pak jsem si v tom něco objevila a začala jsem se tak strašně bavit a bylo to geniální! Mně to začalo bavit hned od začátku, i když jsem nevěděla, kam to nakonec půjde. A čím dál to šlo, tím víc jsem se bavila. Oni si mohli dovolit úplně všechno a taky si to dovolili. Naprosto geniální! /smích/ Klobouk dolů před nima! /smích/

Verča a Terka (sestry, které nejsou opilé)

Tohle bylo pro mě zatím jedno z těch lepších představení, co tady na Hronově jsou. A taková škola, která děcka nevede k přizdisráčství, je úžasná a Zuzka Veličková odvedla super práci.

Pavel Skála

Mozek řídí a kontroluje RECENZE

Ke studentskému věku patří i neodolatelná potřeba blbnout, dělat bezpředmětný povyk a posměch a stavět na hlavu smysl i význam veškeré reality. Tahle potřeba dává vzniknout divadlu, které se nepokouší o pevnou dramatickou formu, vznikají tak malé formy, které mají nejrůznější podoby, zde v Hronově jsme viděli například kabaret.

Soubor Na poslední chvíli vytvořil na základě básnické sbírky Tomáše Přídala cosi jako feérii, bláznivý konglomerát výstupů a postupů, jež vyjadřují hlasem a tělem

to, co verše slovy. Pokusím se pojmenovat základní ideu: je to hluboká pochybnost o tom, že zrovna mozek a s ním spojený rozum je to, co nás v naší existenci drží na nejvyšším místě vývoje veškerého stvoření. Mозek jsme sice dokázali změřit, zvážit a popsat, ale nedokážeme ho přinutit, aby bezchybně fungoval. Leitmotivem inscenace je věta „mozek řídí a kontroluje“ - ale na scéně po celou dobu vidíme, s jak povážlivým výsledkem. Realita je chaos, jednotlivci dělají něco úplně jiného, než co říkají, že dělají, v nečekaných okamžicích z nich tryskají absolutně nekorektní, jejich věku, stavu i oděvu nepřiměřené repliky, jsme svědky hysterie i mánie, prostě řadí tu psychozvěř, jejíž zuby, drápy, srst i pohlaví se projevují nečekaně a nebezpečně.

Poetika inscenace se hlásí (doufám, že vědomě) k odkazu dodnes aktivního surrealisty Jana Švankmajera (mimořádně jednoho z českých umělců, kterého svět skutečně obdivuje) a přimíchává k němu umělohmotnou psychedelickou estetiku a nonsens. Z materiálu kostýmů by se psychoanalytik zbláznil nadšením - rudý samet jako hebká kožišina, zlaté sako jako hadí kůže, froté župan jako srst kopytníků, průsvitný nylon hmyzích křídel a k tomu viklajant kuchyní v kolektivních zařízeních.

Na jevišti se nám předkládá obraz kypící

životem, v němž si však žádná existence není jista ani sama sebou (výmluvně to dokládá báseň, kdy se rodič přijde na rodičovské sdružení přepat na svého syna sám sebe, při kteréžto scéně se kosočtverec zřetelně spějíci ke sprostému obrázku na poslední chvíli změnil v papírového draka). Přednáška má být do dvou a její průběh se podobá zlému snu či „bláznivé svačině“ z Alenky v kraji divů.

Fakt, že v kuchařských receptech se dušený květák s vejci nazývá mozeček, dokládá, že v každodennosti je přimíchána kapka perverzity, a protože všechno, po čem psychozvěř touží, musí tak či onak pozřít, není divu, že tento květákový mozek je na konci inscenace aktéry přichystán a sněden.

Soubor Na poslední chvíli z Ostrova u Karlových Varů, jemně a přitom pevně vedený Lucií Veličkovou, vytvořil nad texty Tomáše Přídala scénický tvar, který nás divadelními prostředky vede do tajemných a někdy velmi podezřelých prostor duše.

A možná, že bychom to mohli ještě víc zobecnit a říci, že moderní společnost je posedlá řízením a kontrolou, k níž má po ruce měření a výpočty, experty a pomůcky - a podívejme se na tu paseku kolem sebe.

Alena Zemančíková

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Tajemství čtyř Ká

je, aby po nějaké hře, která probíhá na zemi, se všichni ještě zvedli,“ shrnuje pro mě lakonicky jeden z účastníků **Semináře 45+**, učitel a herec František Kaska. A ukazuje na dveře, kde překlep v názvu semináře prý přesně charakterizuje, o co tady jde. Z titulu JEVIŠTNÍ IMPROHRY S PRAVIDLY 45+ totiž vznikly JEVIŠTNÍ **IPROHRY**. Vyučuje Jana Machalíková, kouzelnice Imprology

Nakukování do takové semináře je pro mě nesmírně zábavné. Nejen proto, že chápu nejrůznější fyzické těžkosti, které se chtě nechtě s věkem dostavují, ale hodně mě baví i to, že všichni (a většinu účastníků kurzu potkávám na JH i jiných festivalech už léta) jsou naprosto otevření, štiplavě ironičtí a hrají. A tak se nořím do virtuálního světa improvizace, kde se účastníci stávají součástí stroje, v němž je každý nejen samostatnou součástí, ale zároveň součástí většího celku, na který je napojen. Anebo jedno políčko animovaného reklamního šotu, který má mít postupnou gradaci. V procesu práce se ozývají slova, jako *rytmicko-dynamický kruh*, *dobrovolný dárce chyb*, a opakovaně jednotlivá důležitá slova na „K“, tedy koncentrace – koordinace – kooperce – komunikace, která jsou podstatou veškerého snažení. Lektorka Jana zdůrazňuje: „Všechny věci, myšleni, pocity, jdou přes tělo.“ A ještě taky, že samotná improvizace, aby nebyla jen směšná a prázdná, musí mít pevný základ, výstavbu, background. „Zaměření semináře je didaktické. Pracuju s účastníky jako s pedagogy, kteří už mají něco za sebou, mají vlastní zkušenosti. Já jim dávám materiál. A věřím, že s ním budou umět zacházet. Nabízím nějaký pohled, jak ta cvičení řadit, jak

s nimi pracovat a jak je rozvíjet. Hrozně ráda pracuju se skupinou lidí, kteří už mají nějaké zkušenosti. I ve škole, když učím, mám raději dálkaře než deňáky, protože oni už vědí, k čemu jim to bude. Navíc z nich vychází další možné nápady, navzájem si to dokážou zkontrolovat. A to je pro mě inspirativní. Seminář tedy není o tom, abychom si tím společně prošli a někde se posunuli, ale abychom si srovnali myšlenky v naší pedagogické práci, obohatili se a dokázali o věcech uvažovat zase třeba z jiné strany.“

Anketa: proč jsme tady?

- Já kvůli smutným očím Jany Machalíkové. Když se mě zeptala, jestli letos pojedu, a já řekla, že asi ne, podívala se tak, že jsem nemohla odmítnout. Ale jinak jsem se samozřejmě těšila, že se přiučím novým hrám, novým pravidlům, která budu moci používat při práci s dětmi v dramaťáku, ve škole, v divadelním souboru.

- Na Hronov jezdím od 17 let, kdy jsme s Mírkou Císařovou spali pod stany. Pak jsem 15–20 roků vynechala, měla děti a další starosti, ale před dvaceti lety jsem se sem vrátila. Na všech seminářích jsem byla už asi 150krát. A jsem vděčná Simoně Bezouškové za to, že vymyslela seminář 45+, protože my, starý větve, už nemáme kam jít. Už jsme zažili režii, KOPR, dramaturgii, ad., takže nám seminář 45+ poskytuje věci, které už sice známe, ale můžeme je dál rozvíjet. A zrovna imprologia je pro nás úplně nová věc. Náš kolektiv, takové pevné jádro asi pěti, šesti lidí, jsme na tomto typu kurzu už po šesté a máme natočené dva filmy. Jeden se jmenuje *Metamorfóza Hronov 2013* a bude k vidění ve čtvrtek 6.8. v noci v Jiráskově divadle, a předtím jsme ve sklepích této školy natočili takový stříhák *Pohnuté podloží*.

-jas-

Vydat se cestou eklektiků

Tak zní věta z anotace semináře VDP, tedy *Využití divadelních prostředků pro práci se skupinami. Co to ale znamená?* Jako by se za ní skrývalo, že tento seminář není pro lidi, kteří se spokojí s narýsovanou cestou, ale spíše pro ty, kteří se rozhlíží kolem sebe, dokážou vše, co je potkává, pečlivě analyzovat, pochopit a následně použít pro vytyčení své vlastní cesty. Účastník semináře VDP se jistě tomuto přístupu nevyhne, protože vše, co se na semináři řekne nebo stane, je podrobeno poctivé reflexi a co nejpřesněji formulováno.

Konkrétní náplň semináře je dána názvem – využívání možností, které nám poskytuje divadlo především v pedagogické práci. Předmětem zkoumání divadla je člověk v situacích, ve vztazích a se svými prožitky. Divadelní metody tedy dávají člověku možnost dostat se „do cizích střevců“ a tím prožít, co jiný člověk cítí, a dozvědět se tak něco o sobě nebo o tom, jak to lidé vůbec se sebou mají. Ten eklektismus je jistě dán i nastavením lektorky Renaty Vordové, která ve své práci zhusta propojuje zkušenosti divadelní se zkušenostmi terapeutickými. Pro tento seminář vybrala několik ucelených ukázek metodiky, kterou v praxi používá. Seminaristé se například po dvě a půl dopoledne zabývali divadlem fórum a středční seminář byl věnován *bálintovským skupinám*. Hlavní „message“ lektorky seminaristům spočívá v tom, že všechny metody, které se rozhodneme používat, slouží pouze jako prostředek. Nejdůležitější je znát cíl a jemu pak podřizovat jednotlivé aktivity.

Se středčním vstupem do tématu *bálintovských skupin* jsme se dostali na tenký led. Není to metoda, kterou by seminarista mohl

okamžitě po absolvování hronovského semináře běžně používat. Zároveň šlo o metodu, která nemohla být zařazena třeba na první setkání – předpokládá už určitou společnou cestu, kterou za sebou skupina má. Jejím předmětem, tak jak byla použita v semináři, je odkrývání komunikačních bariér mezi lidmi. Vstupním úkolem seminaristy bylo podělit se s ostatními o jeden příklad člověka, se kterým má nějaký komunikační problém. Mělo se jednat o lidi z profesního okruhu – kolegové, spolužáci, nadřízení apod. Sama Renata se totiž nechce pouštět do rodinných vztahů, které jsou pro jedince mnohem závažnější.

Člověk, jehož příběh se probírá, se stává pouhým pozorovatelem – do práce se od určité fáze už nezapojuje a všechno vnímá zvenku. Poté, co detailně popíše svůj problém a je podroben doplňujícím otázkám, nastává tzv. fantazijní fáze. Renata Vordová je zde věrna svému zaměření a využívá dramaticko-výchovnou metodu živého obrazu. Dva lidé znázorní, jak vidí vztah probíraných osob a potom se snaží vyjádřit, jak by ten vztah měl vypadat ideálně. Sleduje se při tom, co musel každý z nich změnit, aby došlo k proměně. O čem jsme se bavili v rovině vztahů, bylo rázem přeneseno do jazyka postojů. Seminaristé byli nadšení tím, jak přesné významy obrazy házely. Všechno směřuje k tomu, že ostatní probírané osobě sdělí, co by udělali, kdyby byli na jejím místě. Tak to probíhalo na středčním semináři.

Bylo pozoruhodné zvenčí sledovat průběh celého cvičení i následnou reflexi. Myslím, že hlavním přínosem nebylo zodpovězení otázek osoby, jejíž příběh se probíral, ale spíše otevření dalších, palčivějších otázek. Říkaly se i nepříjemné věci a seminaristé si vzájemně dovolovali dotazovat i svědomí svých kolegů – tak daleko se člověk běžně neodváží. K tomu mohlo dojít, protože ve skupině panovalo bezpečné prostředí.

Kvalita debaty byla určena i tím, že řada seminaristů přinášela zkušenosti ze svých oborů. V semináři jsou pedagogové, paní z pedagogicko-psychologické poradny, preventisté, tvůrci programů pro děti apod. Nebo jsou zde lidé, kteří podobné obory studují, například dramaterapii, sociální práce nebo budoucí student muzikoterapie. Všichni tedy s osobním zájmem něco se dozvědět, vložit něco sebe, věnovat tomu čas. A právě to jsou základní investice k tomu, aby práce nezůstávala na povrchu, ale dostala do hloubky, ke kořenům problému, což je prostředí, které uvítá každý řádný eklektik.

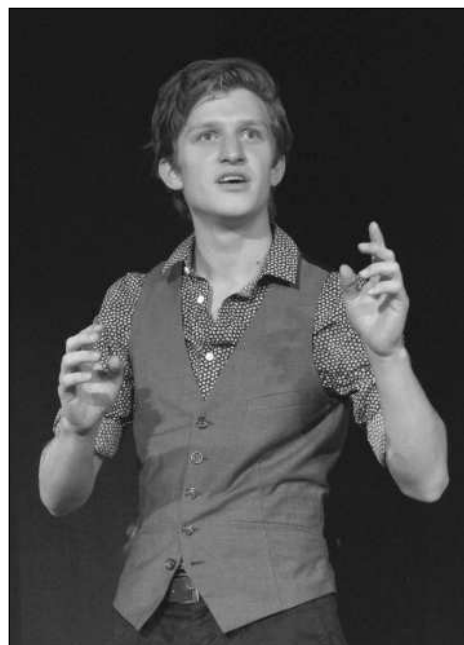
-jam-

Poezie na Hronově?

To jsou stoly polité vínem a voskem. Svíčky v zelených lahvích. Sklenička červeného či bílého, vždy na dosah ruky. Černá kára. Černá Sára. Kontrabas a jeho Pavel Husa. Červené otisky na stolech. Červené otisky na tvářích. Terezie Jelínková v náladě. 156 not spadlých pod stůl. Mobily v puse. Ženy, propletené židlemi. Losolosolosos. Otevírání úst, při polibku. A Jirka Wolker, který to vše pozoruje z Prostějova a zpívá si: „Utichly továrny, utichly ulice...“ To vše se vám snažili ukázat účastníci Wolkrova Prostějova včera ve večerních hodinách v Sokolovně. Ale už nám volají, ať jdeme do Tritonu. Poezii zdar!

-red-

Motýlkář

Dnes se podíváme několika směry. Jednak kde vlastně kvalitní vázací motýlky koupit, kteří slavní motýlkům holdovali a pomohli jim v rozletu a nakonec dostanete i obrazovou pomůcku pro Motýlky ze čtvrtého čísla našeho zpravodaje.

Kde koupit?

Krispol store

Sortiment: 1

Cena: 2

Originalita: 1

Komunikace se zákazníkem: 2

Komentář: Krispol store jsou vlnkovou lodí všech prodejců vázacích motýlků, jíž se stali především díky skvělému marketingu a originálními látkám, které si sami navrhují.

Bubibubi ties

Sortiment: 1

Cena: 2

Originalita: 2

Komunikace se zákazníkem: 3

Komentář: Bubibubi je druhým největším prodejcem vázacích motýlků u nás, který nabízí zejména široký sortiment a jako první u nás přišel s oboustrannými motýlky, které se dajíázat na čtyři způsoby.

Evermo

Sortiment: 2

Cena: 2

Originalita: 2

Komunikace se zákazníkem: 1

Komentář: Je mladá, začínající firma, která vyniká zejména výbornou spoluprací se zákazníkem včetně štítí motýlků na míru. Nebude vás tedy otravovat spona na úpravu velikosti.

Avantgard

Sortiment: 2

Cena: 1

Originalita: 4

Komunikace se zákazníkem: ?

Komentář: Levné, ale ničím nepřekvapí.

Bowtie lover

Sortiment: 2

Cena: 3

Festivalové TAXI aneb cesta do Náchoda a zase zpátky

Jak funguje festivalový taxík, který za směšnou částku (jednotná taxa 10 Kč za cestu) rozváží seminaristy a soubory do Velkého Poříčí a Náchoda? Vyzkoušeli jsme za vás! Začalo to vytočením mnohým velmi dobře známého čísla **774 097 952**. Během několika vteřin jsme se dohodli na mém velmi speciálním požadavku. Chtěl bych svést tam a zase zpět. Pan taxikář s tím neměl nejmenší problém a já tedy vyrazil ke stanovišti, odkud své zákaznicky vyzvedává. Najdete je napravo od Jiráskova Divadla.

Dvanáct hodin u volantu

Nejprve přijel jeden pan řidič v dodávce. Pak se ale domluvil s kolegou, že si vystřídají směny právě teď. Změnili jsme zároveň i auto, protože se v dohledné době nečekal nával. „Jak jste se k festivalovému taxikaření vlastně dostal?“ ptám se Aleše Kuldy, milého chlapíčka s pagerem v uchu.

Odpovídá, že už tady dělá dlouhou dobu technika a zkrátka mu to přidělili. Také jsem zjistil, že původně měli být taxikáři tři, ale nakonec jeden vycouval, zřejmě kvůli velmi náročnému programu. „Se směnami je to různé. Jednou jezdí jeden tři hodiny a druhý dvanáct hodin, jindy se jezdí jenom sedm... A to ještě k tomu chodím do práce,“ říká Aleš a zároveň zvedá telefon, aby odpověděl na další žádost o svezení.

Po nějaké chvíli se ptám, nezažil-li na cestách něco zajímavého, asi abych ukojil ten kousek bulvárního novináře ve mně. „No tak zažil jsem hlavně zácpy. Jinak nic. Ani s lidmi problém není. To opravdu jenom pomálu. Spíš když jsou posilněný alkoholem.“

Síla stromů

Ve Velkém Poříčí se k nám přidává po starší pán s holí a ihned se zapojí do rozhovoru o kolonách, kamionech, divadle, politice a spoustě jiných zajímavých věcí. „Já čerpám sílu ze stromů,“ povídá, „a ono vážně pomáhá, když se stromy mluvíte. Mně tuhle jeden nechtěl vypustit listí a tak já povídám neblázni a boj, přece to teď nevzdáš! A za týden vyrašil tak krásně, že jsem tomu nevěřil.“

Muž, který sázel německé květiny

Cesta nám hezky ubíhá a za pár minut vyzvedáváme dalšího pasažéra, tentokrát v Náchodě. A rozhovory pokračují. O mládeži, o hudbě, o festivalu a o divadle. Velmi mě zaujal příběh jednoho lesníka ze Šumavy, jenž se rozhodl, po vzoru Muže, který sázel stromy, vysadit v lese květiny, které tam rostly za války. A kdykoli je vyndal ze skleníku, do týdne uschly. Tak nad tím dlouho špekuloval, až ho napadlo pouštět jim německé písně. A skutečně. Prý jim jen chybělo domácí prostředí.

Výlet utekl jako voda a já jsem se octl opět vedle Jiráskova divadla. Samozřejmě se najdou tací, kteří si budou stále stěžovat na to, že pořadatelé JH nedokáží obstarat ubytování v Hronově. Co kdybychom se na to ale podívali i z druhé strany a poděkovali oběma řidičům za úžasnou službu, kterou pro nás za pakatel vykonávají. Myslím, že když někdo v jednom dni vykoná sedmnáctkrát cestu do Náchoda a šestadvacetkrát do Velkého Poříčí, zaslouží si uznání.

-vím-

Práce, která není vidět

Setkali se už pár dní před Hronovem. V zasedací místnosti Artamy, aby nalepili 264 štítků se jmény a adresami na obálky. Nandali stejný počet harmonogramů dovnitř a také jídelníčky na celý festival, rozdělili vstupenky, ale ne jen tak jednoduše, nýbrž podle toho, kdo s kým chce (nebo nechce) sedět (povoluje se pouze manželským pářům), přidali stravenky – vegetariánské taky, někteří seminaristé mají speciální dietu, takže se nemůžou stravovat hromadně, těm se naopak stravenky dát nesmějí. Ale hlavně vše několikrát překontrolovali a přepočítávali všechny druhy kartiček od A1, 2, 3, 4 po C3.

Alenka Mutínská, Maruška Poesová, René Vápeník a má maličkost (místo Dany Strejcovské, která se po autonehodě necítí ještě úplně ve formě) – tedy samozřejmě pod vedením programové ředitelky Simony Bezouškové. Seminaristé mají např. speciální požadavek na své sedadlo v Jiráskově divadle z důvodu nedoslýchavosti nebo nadměrné objemnosti. Letos si dokonce jedna účastnice přála sedět úplně v poslední řadě na konci celého divadla. Přání jsou bezmezná.

Když vše nakonec po několika hodinách sedí, je rozdané a správně zařazené, rozdává se to zase hnedle v Sále Josefa Čapka na prezenci těm, kteří jsou napsaní na obálkách – to se zase několik hodin sedí a ke všem se navíc mluví (tam jsem chyběla). Pak se členové prezenčního týmu promění v asistenty lektorů – jsou jim k ruce a snaží se splnit veškeré jejich požadavky, sem tam něco zařídí, sem tam domluví, sem tam se jen přimluví nebo pozeptají nebo zjistí nebo poradí, nakoupí materiál a další pomůcky pro práci.

Nejvíce požadavků logicky vyvstane u výtvarných seminářů, tam je zapotřebí

hromada materiálu – papíry, noviny, krabice, bedničky, běžné výtvarné potřeby, ale jsou i věci, které vás u divadelní práce překvapí. Maruška třeba letos měla za úkol koupit také pečící papír a alobal. A vzpomíná si, že jednou před lety měla sehnat živého koně! Nakonec to ale nebylo zapotřebí. René loni sháněl kabel. Adéla pro výrobu míčků na žonglování vyžadovala několik kil prosa, které už po celém Hronově došlo a stovky nafukovacích balonků a mikrote-nové pytlíky. Jiný lektor zase jako pomůcky používá kýble.

Dnes jsem toho moc nestihla, neb jsem běžela se zvracejícím vlastním dítkem k místní paní doktorce Horákové. Prý je to z vedra. Tak nevím, těm, co byli do rána v Tritonu, taky bylo celkem nevolno... Něco málo jsem zvládla – obyčejné bílé papíry, konvičku s šálky jsem si půjčila v čajovně. Dnes se na tom seminaristé budou učit základy dialogu. Podšálky si půjčím tady doma, kde jsme s Bertou ubytované.

Jsou to drobnosti, někdy tedy i kůň. Je to taková ta služba lektorům, aby se tu cítili dobře a vše se jim podle jejich požadavků pokud možno splnilo. Servis, který by měl být každodenní samozřejmostí. Ráno v devět se oběhnou všichni lektori, asistenti je mají rozdělené. Na začátku festivalu je toho více na práci, pak se vše zajišťuje a utiší a na konci už se zase rozjíždí domlouvání ukázek ze seminářů a řeší se dramaturgie a prostory pro ně, uklízejí se seminární třídy do původního stavu, ale to trochu předbílám.

P.S.: Favoritem dne se stává pan profesor Jan Císař, který si se mnou dal rande o půl jedenácté. Ledová káva se zmrzlinou a jeho společnost byly maximálně osvěžujícím okamžikem jinak „ublinkaného“ dne. Díky Vaše Lenočka

Jasanka Kajmanová

Originalita: 2

Komunikace se zákazníkem: 2

Komentář: Pracuji s nádhernými vzory látek, naproti tomu je cena neúměrně vysoká a distribuují motýlky se sponou, což naprosto popírá smysl vázacích motýlků.

Kdo ho nosil?

/tady použít fotografie poslané do složky/

Jaký typ je pro mě?

Obrazový návod k motýlkovému sloupku ze Zpravodaje JH 4.

DÍVADLO DÍVADLO DÍVADLO

Na jakkoli velkých akcích

kouzlo domova

tkví v detailech.

Předpověď počasí pro Jiráskův Hronov na čtvrtek 6. 8. 2015

Výstrahy: Aktuálně (ale stát se může kdykoliv cokoli) není v platnosti výstraha na nebezpečné hydrometeorologické jevy, hícování opět získá na intenzitě. O půlnoci to bude pěkně foukat. 31 °C dáme už s přehledem, protože jsme zvyklí.

Situace:

Hronovem proletí další vlna veder a vypadá to, že zemře nějaký soused. Psi matky se budou hádat s psími syny a Hronov se bude měnit k lepšímu, na filmovém

plátně. Zaznamenána je pravděpodobně tendence vysokých teplot v naší lokalitě na počátku srpna. Tento fenomén v blízké minulosti získal název „El Hroňo“.

Počasí v noci (22-07):

Neochladí se ani natolik, aby alespoň abstinenti ztratili žízeň. Během noci jako v běžném letním dnu. Spát lze i bez spačáku, po zkušenostech na Tritonu doporučujeme usínat ve stabilizované poloze, aby člověk zbytečně nedýchal obsah žaludku. Nejnižší teploty 25 až 20 °C. Ztráta hlasivek pravděpodobná. Víš svý, Metuje!

Tlaková tendence: Tlak a IQ klesá v závislosti na obsahu a objemu konzumovaného.

Počasí přes den (07-24):

Ráno předpovídáme skorojasno až oblačno, ospalo až spavo. Dopoledne poté očekáváme jasno, ale jisté to není. Odpoledne pak oblačno až zataženo. Večer jasno.

Prostě se to bude furt měnit. Maximální teplota 31 °C. Nejvyšší rychlost a směr větru předpovídáme na 00. hodinu, vítr z 50° o rychlosti 5.2 m/s. Nejnižší teplota 20.3 °C, v hodinu vypnuté lednici.

Tlaková tendence: Jde to dolů, na rozdíl od teplot – zima se však přesto blíží, jen John Sníh už to nerozdýchá.

Jasno: Na obloze občas, v hlavách řídce.

Pociťovaná teplota: Když nespíš, necítíš... (Neúp)rosný bod mužů: +15,3 °C (čím déle, tím víc)

Vlhkost žen: Max v 05:00h – 99 %

Viditelnost: Akundrát...

Solární radiace: Podle zákona zachování energie se sluneční energie, dopadající na planetu Zemi, přeměňuje beze zbytku v jiné formy.

Výlez mozola: 05:37 (Příliš brzy...)

Zasutí mozola: 20:33

-saj-

Divadelní superhrdinové: AGE of Císař

Hančín pokojíček

POKOJÍČEK HANKY VOŘÍŠKOVÉ výstava knížek a krasohledů a GRÓNSKÁ PÍSNIČKA divadelní automat

Výstava a velmi malé a hodné loutkové divadlo pro jednoho nebo dva diváky, inspirované písničkou Jaromíra Nohavici. Odehrává se v Grónsku mezi Eskymáky a ledními medvědy. Představení trvá 4 minuty a je vhodné pro diváky všech generací. Po technické stránce je divadlo inspirováno automaty na jízdenky, telefony, kávy, čaje a jiné

pochoutky. Do chodu se uvádí vhozením jedné mince. Divákům se slabším zrakem se doporučuje použít brýle.

Hraje se po celou dobu festivalu v prostoru Restaurace Radnice. Otevírací doba:

Čtvrtek 6.8.: 9:30 – 11:30, 12:30 – 14:00,
19:00 – 19:30, 21:30 – 22:30, 24:00 – 01:00

Pátek 7.8.: 9:30 – 11:30, 13:00 – 14:00,
16:00 – 17:00, 18:00 – 19:00, 23:30 – 0:30

Vzpomínka

Je tomu 20 let, co navždy odešla z jeviště Jiráskova divadla i z tohoto světa dvouletá členka hronovského divadelního souboru, vynikající herečka a dobrá kamarádka všech na jevišti i v životě, paní Luba Luňáčková-Habrová. Byla představitelkou mnoha postav světového i českého divadelního repertoáru. Vynikla zvláště v režii hronovského režiséra Josefa Vavříčky. V roce 1946 hrála v inscena-

ci Strýčka Váni A. P. Čechova, s níž hronovský soubor zvítězil na Jiráskově Hronově a hrál i v Praze na celostátní Divadelní žatvě. Hrála v mnoha postavách her Mistra Aloise Jiráska, mimo jiné titulní roli ve Vojnarce. Byla to krásná a chytrá žena. Vedle jiných funkcí byla i dlouholetou okresní vedoucí dívčího skautingu. Kdo jste ji znali, vzpomenejte s námi.

Ing. Miroslav Houštěk

Děti a psi opravdu na jeviště nepatří

Děti a psi opravdu na jeviště nepatří – jestliže si na něm dělají, co sami zrovna chtějí, pokukují do hlediště, jak se tváří maminka, mluví a hýbají se jako bezduché loutky, čímž jednání předstírají – zkrátka jestliže nejsou schopny na jevišti být a jednat v umělé, fiktivní divadelní situaci „jako“, jíž chtějí vědomě někomu něco předvést. Bude-li to i dobré divadlo, to už nezáleží jen

na jejich talentu a vybavenosti, ale i na tom, najdou-li ve svých vedoucích nejen dobrého pedagoga, ale dramaturga, režiséra, scénografa, případně i muzikanta či choreografa. Budou-li takhle vypovídat o sobě, o tom, co je zajímavé, může to být pro mě divadlo stejně působivé, jako jakékoli jiné. Což platí i pro dospělé.

Luděk Richter

ZÍTRA

PÁTEK 7. SRPNA 2015

16.30 a 19.30 hodin JD 95´

Těatr Sekret Togliatti, RUSKO

režie: Taťána Timonina

Taťána Timonina: EDITH PIAF – HISTORIE LÁSKY

15.45 hodin SJČ 25´

Odřený lokty Olomouc / režie: Vít Zborník

Jeanne de Baumont, Vít Zborník: A KRÁSKA, ZVÍŘE...

20.00 a 22.00 hodin SJČ 70´

Teď, nádech a leť

režie: David Zelinka a soubor

David Zelinka a soubor: KÁBUL, BAGDÁD, AR RAQUAH, MAARRAN

16.30 a 21.30 hodin SOK 90´

Divadlo Kámen Praha

režie: Petr Odo Macháček

P. O. Macháček: DOPIS POSLANÝ POŠTOU

10.00 a 14.00 hodin SOK 80´

NaKop Tyjátr Jihlava / režie: Petr Soumar

Pavel Kohout: PSÍ MATKA – JÁ NAMOU DUŠI NELŽU, PÁNI DOKTOŘI

ROCK FEST 2015

17.00 hodin Snap Call (rock´n´roll – blues)
Turnov

18.30 hodin Whatrock (hard rock) Jaroměř

20.00 hodin Big Dog rock (rock – pop) N.

Město n. M.

22.00 hodin Imodium (rock´n´roll – rock)

Broumov

CDS NÁCHOD

Zpravodaj 85. Jiráskova Hronova 2015

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (jas), Petra Jirásková (jip), Jan Švácha (saj), Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam), Ivo Mičkal (foto), Aleš Hejral (komiks), Michal Drtina (zlom), David Slížek – šéfredaktor (das)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

Neprošlo jazykovou úpravou!

16.30 a 20.15 hodin JD 45'

NS Kohoutek Chrudim

režie: Šárka Kratochvílová, Martin Pacek

Šárka Kratochvílová: MILEJ PANE, UMŘEL SOUSED

14.00, 14.30, 15.00, 18.15, 18.45, 19.15 a 19.45 hodin SJČ 15'

Geld und Money Theatre Plzeň

režie: Geld und Money Theatre Plzeň

Volně podle předlohy Geld und Money Theatre Plzeň: KACHNIČKY OŠIDORI

16.50, 21.30 a 23.00 hodin SJČ 40'

Střípek Plzeň - Skupina ŠaFrán

režie: František Kaska, Šárka Chvalová

Daniel Heviér (Nevyplazuj jazyk na lva): BÍLOBÍLÝ SVĚT

10.00 a 16.00 hodin SJČ 25'

Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

režie: Jarka Holasová a soubor

K. J. Erben: O ŠMOLÍČKOVÍ

14.00 hodin SOK 90'

Divadlo Kámen Praha

režie: Petr Odo Macháček

Petr Odo Macháček: DOPIS POSLANÝ POŠTOU

16.30 a 21.30 hodin SOK 80'

NaKop Tyjatr Jihlava

režie: Petr Soumar

Pavel Kohout: PSÍ MATKA - JÁ NAMOU-DUŠI NELŽU, PÁNI DOKTOŘI

19.00 hodin PAJ

Vystoupení MŠ Začít spolu Broumov

HIP HOP - taneční skupina z kom. centra

OS Začít spolu Broumov

GIPSY FANY - stylová skupina OS Začít spolu Broumov

20.00 hodin PAJ

GIPSY ORKA - stylová skupina pod vedením A. Kuru st.

00.00 hodin JD 30'

METAMORFÓZA HRONOV 2013 - projekce filmu

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo

SJČ = Sál Josefa Čapka

SOK = sál sokolovny

PAJ = Park Aloise Jiráska

Změna programu vyhrazena!

Koncert v Tritonu

Srdečně Vás zveme na koncertík, který se uskuteční v pátek 7. 8. od 23:00 v Tritonu. Písničky od Djanga a Plíhala Vám zahrají a zazpívají Cvrčci ze SUDu. Těšíme se!

Dialog seminaristy a redaktora

Seminarista Adam (láká do Tritonu):

Honzo, budeš dneska večer tam, kde se píšou dějiny?

Redaktor Honza: Budu. V redakci.

Šok! Tajná schůzka! Odhalení!

Redakčnímu paparazzimu se podařilo s nasazením objektivu vyfotografovat utajenou schůzku lektora KPR Milana Schejbala a neznámého mladíka P.S. z Mostu. Jak naši redakci prozradil zdroj daleký jakýmkoli relevantním informacím, šlo zřejmě o zcela nevinné kafe s režisérem, který dotyčný mladík vyhrál v soutěži na facebookové stránce Jiráskova Hronova. „Je to tak,“ popřeli by určitě tyto fámy oba inkriminovaní, kdybychom se jich na něco zeptali.

Sponzoři 85. Jiráskova Hronova

Wikov, a. s. - generální partner

Eurovia CS, a. s.

Marius Pedersen, a. s., Hradec Králové

Pivovar PRIMÁTOR, a. s.

CDS, s. r. o., Náchod

Sico Rubena, s. r. o.

Office Space Trutnov, s. r. o.

TSR Czech Republic, s. r. o.

COROLL, s. r. o. Hronov

Saar Gummi Czech, s. r. o.

Vodovody a Kanalizace, a. s. Náchod

DABONA, s. r. o. Rychnov

Dynamic Invest Group, a. s., Praha

Rosengart, a. s., Jičín

SOVIS CZ, a. s.

D-energy, s. r. o. Rychnov

Hašpl, a. s.

Konica Minolta Business Solutions

Czech, s. r. o., Hradec Králové

Internet2, s. r. o.

DLNK, s. r. o. Česká Skalice

Veba, a. s. Broumov

Eko Delta, s. r. o., Česká Skalice

Pekařství „U Zvonu“ Náchod

Mediální partneři

Český rozhlas Hradec Králové

Náchodský deník

Rádio Černá Hora

Country Rádio

Rádio Beat

Cesta pro vaše projekty...

